

SZERETNÉK

Szeretnék:
kimenni messze, a víz partjára
s a lemenő nappal szembenézve
nekidőlni egy fának.

Hetenként többször.

A fejemet is hátravetve
hallgatni a halk szúnyogdongást,
meg a zsongó, csobogó vizet,
mikor beszél a Csennel.

Úgy maradni,
míg feljönnek a csillagok
és simogató ezüst fényüket
fejemre hintik.

...Először egy napig maradni ott,
azután két napig,
azután három napig,
azután mindig...

1925

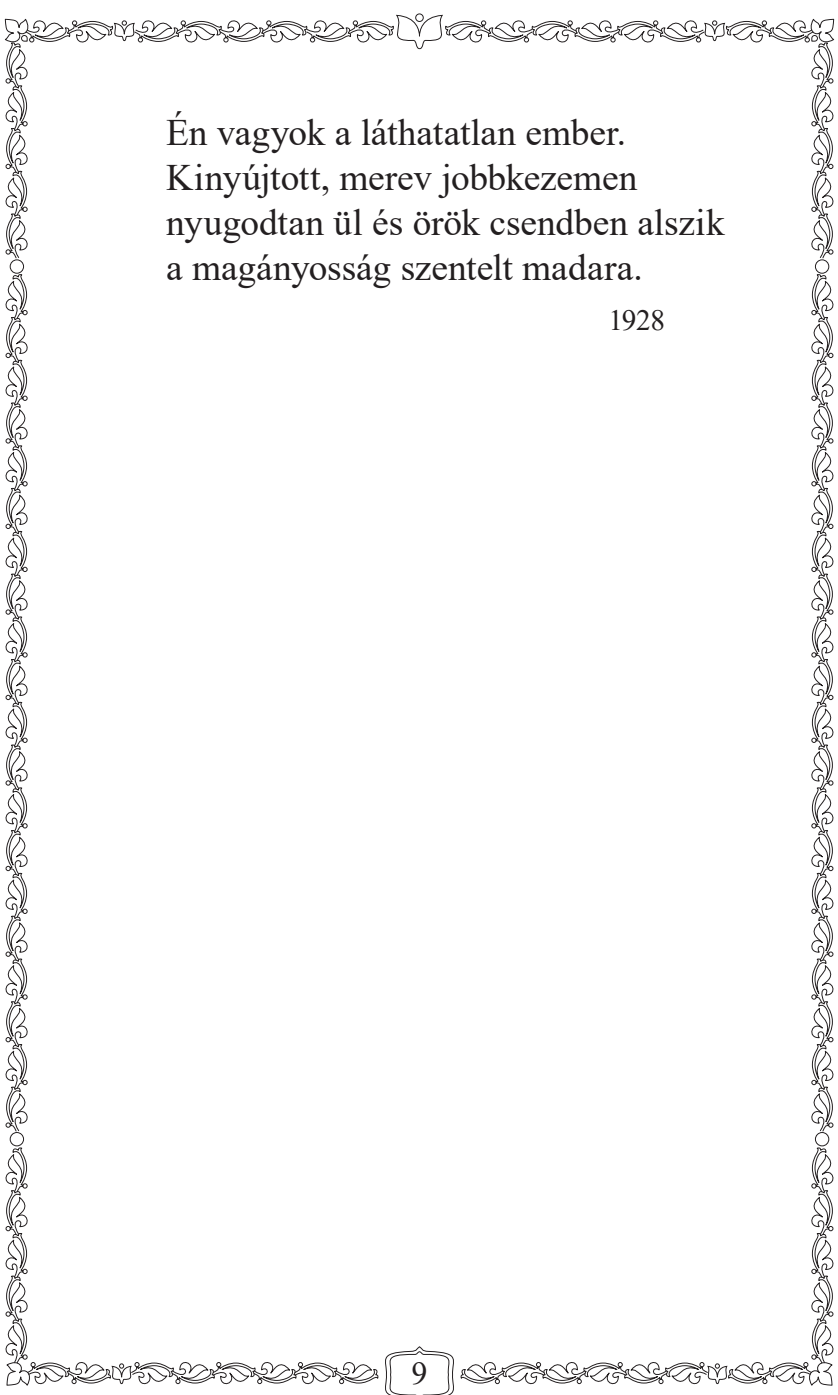
A LÁTHATATLAN EMBER

Szobám falára rácsorog a nap
és rákúszik a hűséges folyondár.
A holnapból illat-futárok jönnek
és törnek tavaszi melódiák.

Harsogón habzik az élet,
pajkosan hullámzik kelet felé
és torpanástalan útjában hahotával
mossa körül a mohos szigetet.

Kúrtszó lobog a levegőben,
tüzek dalolnak ropogva, harsonázva;
ágak hegyén úgy robban ki a rügy,
mint a puffanó puskalövés.

Gerjedt, tajtékozó emberek
rohannak nekem villanó csatabárddal,
szívó ajkak tolakodnak a számra
s akár a ködön, túlrohannak rajtam.

Én vagyok a láthatatlan ember.
Kinyújtott, merev jobbkezemen
nyugodtan ül és örök csendben alszik
a magányosság szentelt madara.

1928